

2
KVETY POČIATKOV

Bolo dlhé letné popoludnie a po okolí sa vznášala vôňa gáfrovníka.

V izbe pod jeho košatou korunou, cez ktorú do nej nedopadalo svetlo, riedila farby olejom voňajúcim po borovicovej živici. Sedela čelom k napnutému bielemu plátnu, zhlboka sa nadýchlá a zavrela oči.

V pokojnej obytnej štvrti bolo len v tejto ošumelej bytovke rušno aj cez deň. Zvuky hudobných nástrojov, na ktorých si jej obyvatelia brnkali, kedy sa im zachcelo, živý rádio prenos zo športového zápasu, výzvanie zhrdzaveného železného schodiska. A k tomu všetkému čudesný zápach, ktorý odradil každú mačku priblížiť sa.

My mačky neznášame silné čudné zápachy rovnako ako hlučné miesta.

Preto som si mohla vydýchnuť bez obáv, že by ma tu šikanovala iná mačka.

Navyše nemám dobrý sluch, takže ani hlučné miesto ako toto mi vôbec neprekáža.

Bytovku obkolesovala neudržiavaná záhrada. Vyšplhala som sa na gáfrovník, ktorý v nej rástol, a pozorovala som dievča z jeho mohutných konárov.

Uprene pozorovala biele plátno bez jediného pohybu.

Narodila som sa len na začiatku leta a ešte som nerozumela všetkému, čo ľudia robia, ale takéto dlhé sledovanie bieleho plátna mi neprišlo bežné.

Konečne sa pohla.

Bez zaváhania namaľovala doprostred bieleho plátna hrubú čiernu čiaru.

Celé moje telo sa zachvelo od nadšenia a zo sily v jej pohybe sa mi vztýčil chvost. Bola úžasná! Mala drobnú, nízku postavu a vlasy podivnej farby, aj tak však bola úžasná.

Vrstvila farby na biele plátno, až kým nezapadlo slnko a nezažali sa pouličné lampy. Až kým na obyčajnom plátne nevytvorila výjav, aký som ešte nikdy nevidela.

Zrazu sa pozrela na mňa.

Jej pohľad bol taký prenikavý, že som ostala stáť ako obarená a nedokázala som sa ani hnúť.

„Mimi!“

Tak ma volala.

Dovtedy na mňa ľudia kričali len „kša, heš“, „zlodejka“ alebo „tuláčka“.

Ona ma nikdy neodohnala a dokonca ma krmila. Ryba v oleji z konzervy bola veľmi chutná a teraz som mala aj meno, čomu som sa veľmi tešila.

Preto som sa rozhodla predstavovať ako Mimi.

Vyzerala úplne ako mačka, ktorú som mala na základnej.

Maličká Mimi bola rozmaznaná, čistobiela mačka. Vždy čakala v okne na poschodí, kým sa vrátim zo školy. Keď som na stole rozprestrela biely výkres a začala si maľovať, vyskočila naň a dožadovala sa pozornosti. Váľala sa po nezaschnutých farbách a čistobielu srst' si zamazala pestrofarebnými flakmi.

Bola rozkošná, keď na nás počas jedla mraučala z kuchynskej poličky, akoby sa chcela zapojiť do nášho rozhovoru.

Tak mi napadlo, že keď sme mali Mimi, mama a otec ešte bývali spolu. Pri spoločných raňajkách som im rozprávala novinky zo školy a oni počúvali. Spoločne sme sa smiali na veselých veciach a spolu sme sa rozčuľovali nad vecami, ktoré ma zarmútili.

Od istého času sme však začali jedávať každý zvlášť a spolu sme sa takmer nikdy nerozprávali.

Teraz moji rodičia bývajú oddelene, každý so svojim vlastným partnerom.

Po strednej škole som sa rozhodla bývať sama. Mama aj otec boli proti, obaja si však žili, ako sa im zachcelo, a tak som si tiež chcela sebecky povedať svoje.

Môj terajší byt je síce starý a špinavý, za nájom však neplatím. Lepšie povedané, splatím ho, keď budem úspešná. To všetko vďaka starej mame z matkinej strany, ktorá mi ho prenajíma. Aj tak by som ho pri maľovaní hneď ušpini-la, a takto aspoň môžem maľovať bez obáv.

Chodím na odbornú umeleckú školu. Od posledného ročníka na strednej som sa tam pripravovala na prijímacie skúšky na vysokú umeleckú školu, lenže som ich nespravila a preto